

**CHRISTIAN
DE CONINCK**

**DE
AFREKENING**

EEN STIJN GORIS-THRILLER

HOUTEKIET

Antwerpen / Amsterdam

© Christian De Coninck / Uitgeverij Houtekiet 2023
Houtekiet, Schaliënstraat 1 bus 11, 2000 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Studio Wil Immink
Auteursfoto Thomas Sweertvaegher
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 5240 377 9
e-ISBN 978 90 5240 378 6
D 2023 4765 18
NUR 332,330
THEMA FHR,1DDB-BE-B

Uitgeverij Houtekiet vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

▼

DONDERDAG 2 JUNI 18 UUR

Stijn Goris was klaar voor vandaag. Routineus ruimde hij zijn kantoor op en schikte de her en der verspreide dossiermappen ordentelijk op zijn bureau. Enkele dossiers waarvan de inhoud gevoelig lag deed hij in de lade, die hij afsloot. Hij nam zijn aktetas en net voordat hij zijn jas zou aantrekken hoorde hij iemand op de deur kloppen en keek op.

Michaël Wielemans, Goris' plaatsvervanger, verscheen in de deuropening.

'Ga je al weg?'

'Ja, eindelijk eens op tijd thuis, zodat ik met mijn vrouw en kinderen kan eten.'

'Vergeet het maar.'

Goris keek Wielemans vragend aan.

'De meldkamer heeft zonet gebeld. Er werd een dode baby gevonden in een kledingcontainer. De wachtdienst heeft gevraagd om ons te verwittigen, want zij gaan ervan uit dat het moord is.'

Goris zuchtte diep.

'Zijn ze zeker dat het kindje werd vermoord?'

'Stijn, een baby die dood in een kledingcontainer wordt gevonden, dat kan toch niets anders zijn.'

'Het kan dood geboren zijn.'

'Ja, en dan? Dan dump je het in een kledingcontainer?'

'Nee, dat niet.'

'Wel dan?'

'Ja, oké, we zullen de zaak nemen. Verwittig Pauwels maar. Hij moet maar afstappen.'

‘Hum, mag ik de zaak doen?’

‘Jij? En waarom dan wel?’

‘Ik zit al maanden op mijn kont achter een bureau. Ik wil nog wel eens het veld in.’

‘Ja, goed dan. Neem jij de zaak maar.’

‘Perfect. Bedankt, Stijn.’

‘Hou me wel op de hoogte.’

‘Zal ik doen.’

Wielemans verliet tevreden het bureau en Stijn ging naar de garage. Daar ontdekte hij tot zijn verbazing dat zijn dienstauto niet op zijn plek stond en liep weer terug naar boven naar de inspecteur die belast was met het toekennen van de auto’s.

‘Dag, Marcel.’

‘Dag, chef. Ik weet al waarvoor u komt.’

‘Ah ja,’ antwoordde Goris lachend.

‘Uw auto staat er niet meer, hé.’

‘Dat klopt.’

‘Die auto moest al lang naar de garage voor een onderhoud. U hebt het waarschuwinglampje op het dashboard zeker niet opgemerkt?’

‘Het kan zijn dat ik het misschien over het hoofd heb gezien, Marcel,’ zei Goris met een schelmse glimlach gevolgd door een knipoog.

‘Wel, daarom is uw auto naar de garage voor een groot onderhoud. Hij komt morgen in de loop van de voormiddag terug. Morgenavond mag u terug in uw vertrouwde auto rijden.’

‘En ondertussen?’

‘Ik heb een anonieme auto voor u gereserveerd. Het is een donkerblauwe Volvo S60. Let wel, hij is gepantserd, dus hij rijdt iets moeilijker en hij is trager bij het optrekken. Hou daar alsjeblieft rekening mee,’ zei de inspecteur, terwijl hij Goris de sleutels overhandigde.

‘Zal ik doen, Marcel, ver is het niet en ik ben geen Fangio. Bedankt en goedenavond.’

‘Dag, chef.’

Goris stapte terug de garage in en vond al snel de auto. Hij startte de wagen en vertrok.

Toen hij het commissariaat buiten reed kwam hij vrijwel meteen tot stilstand in de gebruikelijke file. Berustend in de situatie zette hij de radio aan en volgde met een slakken-gangetje de stroom van het verkeer. Na een klein uurtje reed hij de oprit van zijn woning op en opende de automatische garagepoort. Nadat hij zijn tijdelijke dienstvoertuig geparkeerd had, sloot hij alles af en ging naar binnen.

‘Jij bent net op tijd om aan tafel te schuiven, liefje,’ begroette Sacha haar echtgenoot vrolijk. Ze zag er weer beeldschoon uit. Ook al droeg ze huiskleren, een hoodie en een sportbroek, Goris voelde telkens zijn hart een beetje smelten als hij haar weer zag.

Hij zoende haar liefdevol op haar warme lippen.

‘Tja, timing is alles. Wat schaft de pot?’

‘Rosbief, erwttjes en worteltjes met gebakken aardappelen.’

‘Lekker,’ antwoordde Goris. ‘Zijn de kids nog boven?’

‘Ja, ik zal ze roepen.’

‘Laat maar, ik ga er wel heen, dan zie ik wat ze uitspoken.’

‘Ze niet laten schrikken, Stijn.’

‘Dat weet ik nog zo niet,’ antwoordde Stijn lachend.

Hij ging de trap op en stopte aan de kamerdeur van Léa. Hij klopte aan en er klonk onmiddellijk een ‘kom maar’. Stijn opende de deur en zag zijn dochter aan haar bureau zitten. Ze maakte vlijtig haar huiswerk terwijl op de achtergrond haar favoriete muziek van Billie Eilish aanstond.

‘Dag liefje, het eten is zo klaar. Kom je?’

‘Dag, papa. Ja, is goed.’

‘Heb je nog veel werk?’

‘Nee, ik ben klaar. Ik was nog wat aan het lezen. Overmorgen heb ik een wiskundetoets en dan moet ik er wel klaar voor zijn.’

‘Goed zo, meid. Gaje handen wassen en kom dan maar naar beneden.’

Goris zoende haar hoofd en ging naar de tweede kamer. Hij klopte aan en ook daar klonk het onmiddellijk 'ja'.

'Dag, Matti, kom je eten?'

'Hoi, paps. Ja, direct.'

'Ook klaar met je huiswerk?'

'Nee, ik heb morgen een toets Frans met dictee en ik moet nog een aantal woorden en zinnen bestuderen, want ik vermoed dat het niet makkelijk zal zijn.'

'Je hebt toch geen problemen met Frans?'

'Nee, meestal niet, maar als je een dictee krijgt met als titel *Les r eticences de Pr etoria*, dan weet je het wel, zeker.'

'Hoe weet jij dat het dat dictee zal zijn?' vroeg Goris.

'De Slons heeft dat dictee vandaag in de wetenschappelijke B gegeven en traditiegetrouw maakt ze geen ander dictee. Dus moet ik daarop werken.'

'Wie is de Slons?'

'Die van Frans. En nu ga je mij zeker vragen waarom ze die bijnaam heeft?'

Goris glimlachte en knikte.

'Ze loopt er altijd zo onverzorgd bij: dikke wollen truien, lange broeken met olifantenpijpen, onverzorgd, vettig haar, kortom een slons.'

'Dat verwondert mij. En dat in jouw school?'

'Ons ook, maar het schijnt dat ze heel goed is in haar vakgebied en ik moet toegeven dat ze Frans spreekt als een echte Fran aise.'

'Wel, dan moet je je stevig voorbereiden.'

'Ja, dat zal wel. Ik wil goede punten.'

'Goed zo, handen wassen en naar beneden.'

'Tot uw orders, chef,' antwoordde Matthew lachend.

Het was Stijns regel dat er 's avonds geen smartphone aan tafel gebruikt mocht worden, behalve die van hem, omdat hij altijd bereikbaar moest zijn. Hij gebruikte hem niet, behalve voor het beantwoorden van oproepen. De avondmaaltijd was het enige moment van de dag waarop ze rustig konden eten

en met elkaar praten. Er werd over school gesproken, over de dag van Sacha en over het werk van Stijn. De kinderen vonden het niet erg dat ze hun telefoon een uurtje moesten missen. Het was ook de tijd om plannen te maken en te bespreken. Zeker op donderdag en vrijdag, vlak voor het weekend. Meestal waren Sacha en Stijn dan chauffeur van dienst: balletles, voetbal, vervoer naar vriendjes en vriendinnetjes,... Zowel Stijn als Sacha deden het met heel veel plezier. Matthew had al eens geopperd dat het praktischer zou zijn en veel minder belastend voor hen als hij een scooter zou krijgen.

Sacha en Stijn hadden direct hun veto gesteld. Ze hadden beiden te veel slachtoffers van ongevallen met die tuigen gezien om Matthew zomaar een scooter onder zijn kont te duwen.

Stijn had geopperd dat een fiets een veiliger alternatief was, waarop Matthew had tegengeworpen dat hij al veel van zijn schoolmakers had zien verongelukken op weg van en naar school. ‘Tja,’ had Stijn gezegd, ‘dan ga je maar te voet of met het openbaar vervoer en voor andere verplaatsingen zullen mama en ik je wel brengen,’ waarbij het gesprek resoluut was afgesloten.

Stijn wist wel dat hij de kinderen niet in een gouden kooi kon opsluiten, alleen maar uit veiligheidsoverwegingen. Hij snapte wel dat hij ze enige vrijheid moest gunnen en dat deed hij in samenspraak met Sacha, maar een scooter was een stap te ver.

Ze hadden lekker gegeten. De kinderen ruimden de tafel af en vulden de vaatwasser. Léa had ooit geprotesteerd dat een vaatwasser te veel energie en water verbruikte en dat het beter was om de afwas met de hand te doen. Daarop was Stijn alles gaan googelen en tot de conclusie gekomen dat het niet waar was. Het was nog steeds zuiniger om de vaat met de machine te doen. Tegen de cijfers kon Léa niet opboksen en ze legde er zich bij neer.

‘Wie wil er een ijsje?’

Drie handen gingen de lucht in en Sacha haalde vier cups

uit de diepvriezer. Ze gaf iedereen een potje dame blanche en ze begonnen het romige ijs smakelijk uit te lepelen. Daarna ging Matthew op zijn kamer verder werken aan zijn Franse dictée en Léa nam plaats in de zetel en verzonk op haar smart-phone in de onuitputtelijke stroom likes, posts en shares van Instagram en TikTok. Stijn en Sacha keken naar *De Afspraak*, toen Stijns telefoon plotseling overging.

‘Ja, Mike?’

‘Die baby werd wel degelijk kort na de geboorte in die container gedumpt. De navelstreng was niet doorgesneden en ook de placenta lag erbij.’

‘Is er een doodsoorzaak?’

‘Nog niet eigenlijk. Het is mogelijk dat het kindje dood werd geboren, maar dat moet de autopsie uitwijzen.’

‘Geen spoor van de moeder?’

‘Nee, Stijn, helemaal niets. Het lab heeft DNA afgenomen en hopelijk heeft de moeder ooit DNA moeten afstaan in een onderzoek.’

‘Die kans lijkt mij klein, maar goed, we zullen wel zien. Je kent de routine: nagaan of er camera’s in de buurt hangen, aanbellen bij de bewoners en in de buurtwinkels navraag doen.’

‘Ja, dat komt in orde.’

‘Ik spreek je morgen. Goedenavond, Mike.’

‘Jij ook, Stijn. Tot morgen.’

Goris hing op en legde zijn telefoon op de salontafel.

‘Een kindje?’ vroeg Sacha bezorgd.

‘Ja, een baby die gedumpt werd in een kledingcontainer.’

‘Wat erg. Heeft het nog geleefd?’

‘Ik weet het niet, liefje, de obductie moet het uitwijzen.’

Sacha vleide zich tegen Goris aan terwijl ze in gedachten dankbaar was voor het geluk dat ze had met Stijn en haar twee kinderen. Ze hoopte vurig dat geen van beiden in hun leven zou geconfronteerd worden met zulke dramatische taferelen.

Stijn had zijn arm rond Sacha gelegd en trok haar stevig tegen zich aan. Hij wist waar ze aan dacht.

▼

VRIJDAG 3 JUNI

7.15 UUR

‘Allee, gasten, zet er eens wat vaart achter. Straks komen jullie te laat op school en dan is het weer huilen geblazen.’

Goris stond met de handen in de zij streng naar Matthew en Léa te kijken. Ondanks het feit dat hij hun lunchboxes al had klaargemaakt en ze dat dus al niet meer zelf hoefden te doen, waren ze niet vooruit te branden. Het was weer zo’n dag zonder, dacht hij. Uiteindelijk waren ze dan toch klaar om te vertrekken. Stijn zoende Sacha en samen stapten ze naar de garage.

‘Mag ik vooraan zitten, Matti?’ vroeg Léa poeslief.

‘Ja, doe maar,’ antwoordde haar broer.

Ze stapten in de auto. Goris deed de garagepoort open en startte de auto. Hij reed de garage uit en bolde verder tot aan de straatkant. Ondertussen zag hij in zijn achteruitkijkspiegel een voertuig naderen en hij wachtte geduldig af tot die auto zijn oprit zou passeren. Het viel hem op dat die wagen niet snel reed.

‘Verdorie,’ vloekte hij bij zichzelf, ‘vooruit kerel, we hebben niet de ganse dag.’

De auto, een Range Rover Defender, begon nog trager te rijden en stopte vlakbij de oprit van Goris. Het dak ging open en plots torende een kerel tot aan zijn middel door het dakraam. Een ijskoude angst sloeg Goris om het hart, maar hij reageerde vliegensvlug. Hij maakte zijn gordel en die van Léa los, dook naar de achterbank, klikte de gordel van Matthew los en trok de jongen op de vloer van de auto.

‘Blijven liggen, niet bewegen, Matthew,’ riep hij uit, terwijl hij Léa onder het dashboard duwde en hij zijn lichaam gebruikte om haar te beschermen. Geen seconde te vroeg, want plots klonk er oorverdovend geluid. De ruiten van de auto sprongen stuk en de glasfragmenten vielen op Stijn neer. Hij drukte zich nog harder tegen Léa aan.

‘Dicht tegen de vloer, Matti,’ riep hij.

Hij hoorde en voelde hoe Léa begon te wenen. De kogels ketsten af op het gepantserd koetswerk van de auto. Goris slaagde erin om de boordradio te grijpen.

‘Lima Lima Romeo, flash, flash.’

‘Come in Lima Lima Romeo,’ de operator maakte het kanaal vrij voor de dringende oproep.

‘Lima Lima Romeo, ik word beschoten aan mijn woning. Ik zit in een dienstauto met mijn twee kinderen. Heb dringend bijstand nodig. Er wordt oorlogsmunitie gebruikt.’

‘207 en 210, code drie, woning van Lima Lima Romeo. Aanslag met oorlogswapens. Volledige bescherming.’

De operator had Goris niet geantwoord, maar onmiddellijk twee teams van de anti-overvalbrigade naar Stijns woning gestuurd.

De twee teams beantwoordden de oproep met de melding dat ze meteen ter plaatse gingen. Ook andere ploegen van de AOB hadden de oproep gehoord en reden naar de woning van hun hoofdcommissaris.

‘207, Polbru ETA 17 minuten.’

‘Idem voor 210.’

‘208 ETA 12 minuten.’

‘208, zo te horen zullen jullie als eerste ter plaatse zijn. Wees voorzichtig bij het benaderen van de plaats. Ik probeer nog een sitrep te krijgen van Lima Lima Romeo.’

‘208, *ten four*, Polbru.’

Ondertussen bleef de kogelregen meedogenloos op de auto neerdalen. Goris hoopte uit de grond van zijn hart dat de pantser het zouden houden. Hij wist dat ze niet waren gemaakt om zo’n zware aanval te weerstaan.

‘Matti, hoe is het daar?’

‘Ik maak me zo klein mogelijk.’

‘Houden zo, jongen.’

‘Lima Lima Romeo, sitrep?’

Goris drukte de zendknop van de radio in.

‘Nog altijd onder zwaar vuur. Hopelijk houden de pantsers van de auto het.’

‘Verschillende ploegen zijn onderweg, maar ETA is nog steeds tien minuten.’

‘Begrepen, Polbru.’

Goris vloekte binnensmonds. Hij had een permanente toelating om zijn dienstwapen mee naar huis te nemen, maar dat deed hij amper. Op dit moment had hij het wel nodig. Anderzijds bedacht hij, wat kon een pistool uitmaken tegen een mitrailleur?

Plots hoorde hij twee schoten vlakbij de auto. Shit, dacht hij, als die kerels uitgestapt zijn en naar de auto stappen, dan is het over en out. Maar anderzijds stopte het mitrailleurvuur niet, integendeel. Er werd nu met verschillende wapens op Goris’ auto gevuld. Er was enkel een moment van respijt toen de schutters hun wapens herlaadden.

Hij duwde zich stevig tegen Léa aan, die trilde en weende. Opnieuw hoorde hij verschillende schoten en het leek alsof het mitrailleurvuur stopte. Hij hoorde een auto met gierende banden vertrekken. Hij wachtte nog enkele seconden en hief voorzichtig het hoofd op. Hij keek in de linkerachteruitkijkspiegel en zag dat de Range Rover was verdwenen.

‘Matthew, kan jij het achterportier langs mijn kant openen?’

‘Ja, dat lukt wel.’

De jongen slaagde er vrij snel in om de deur te openen. Stijn opende de deur aan zijn kant en onder bescherming van het achterportier klom hij uit de auto. Hij liet zich op de grond vallen en keek onder het voertuig door, speurend naar voeten. Hij had nu zicht op de hele oprit en het begin van de straat,

maar zag niets verdachts. Voorzichtig kwam hij omhoog en overzag de plaats. Er was niemand meer te zien. Hij opende snel de garagepoort met de afstandsbediening en haalde Léa en Matthew uit de auto. Hij duwde ze binnen, in de armen van Sacha. De sirenes kwamen dichterbij.

‘Wat was dat allemaal?’ vroeg Sacha met trillende stem, terwijl ze beide kinderen in de armen nam.

‘Geen idee, maar diegene die daar verantwoordelijk voor is heeft zijn doodvonnis getekend. Dat ze het op mij gemunt hebben, tot daaraan toe, maar van mijn kinderen blijf je af. Er moet er eentje uit de auto geklauterd zijn, want er waren schoten vlakbij.’

‘Dat was ik.’

‘Jij?’

Sacha knikte.

‘Toen ik de schoten hoorde en zag wat er gebeurde, heb ik mijn pistool uit de kluis gehaald en een paar keer vanuit de kamer op de schutter geschoten. Ik weet zeker dat ik hem geraakt heb, want kort nadien zijn ze weggereden.’

Een patrouille van de AOB kwam met gierende banden tot stilstand en plaatste de auto zo dat hij de oprit, de auto en het gezin van Goris beschermde.

‘Wat is hier gebeurd, chef?’

‘Ze zijn weggevlucht aan boord van een kakikleurige Range Rover Defender. Ga erachteraan, Pieter.’

‘Maar u?’

‘Het is veilig nu en de andere teams zijn ook onderweg. Go!’

Pietsky sprong in de auto, samen met zijn mensen, en stooft weg in de richting van de vluchtwagen.

Een paar minuten later kwamen de andere patrouilles aan. Ze hadden via de radio gehoord dat er naar een bepaalde auto werd gezocht. Twee teams bleven bij Goris, terwijl de anderen samen met Pietsky op zoek gingen naar de daders.

Aan het begin van de oprit lagen tientallen hulzen van het kaliber 7,62. Zware oorlogsmunitie.